

ÆLDREMINISTERIET

Folketingets Ældreudvalg

Holbergsgade 6
1057 København K
Telefon 33 92 93 00
post@aeldremin.dk
www.aeldremin.dk

Sagsnr.
2025 - 803

Doknr.
953318

Dato
13-05-2025

Folketingets Ældreudvalg har d. 9. april 2025 stillet følgende spørgsmål nr. 69 (alm. del) til ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kirsten Normann Andersen (SF).

Spørgsmål nr. 69:

Vil ministeren redegøre for det gældende regelsæt vedrørende egenbetaling og prisloft for forskellige velfærdstilbud i ældreplejen? Redegørelsen bedes omfatte følgende ydelser:

- 1) vasketøj,
- 2) rengøring,
- 3) vinduespudsning,
- 4) tilkøb af praktisk hjælp og
- 5) tilkøb af personlig pleje.

Svar:

Efter § 1 i bekendtgørelse om betaling for generelle tilbud og for tilbud om personlig og praktisk hjælp mv. efter §§ 79, 83 og 84 i lov om social service fastsætter kommunalbestyrelsen beslutning om betaling for hjælp eller støtte som fx tøjvask.

Ved fastsættelsen af betalingen kan kommunalbestyrelsen højst medregne kommunens gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der kan henføres til produktion og levering af tilbuddet. Det vil sige kommunalbestyrelsens samlede direkte og indirekte omkostninger til tilbuddet, herunder omkostningerne ved køb af tilbud hos private og regionale leverandører.

Direkte omkostninger er omkostninger, der direkte kan henføres til det pågældende tilbud, fx råvarer, køb af materialer og tjenesteydelser mv. Indirekte omkostninger udgør eksempelvis andel af fællesomkostninger til lokaler, administration mv. samt afskrivning og forrentning af kapitalapparatet.

Derimod må det tidsforbrug, som medarbejdere i den kommunale forvaltning anvender til opgaver relateret til tilbuddene, ikke medregnes i kommunernes omkostninger. Det er her vigtigt at skelne mellem omkostningerne knyttet hhv. til leverandørens opgaver og til den kommunale myndighedsopgave i forbindelse med produktionen og leveringen af tilbuddet til modtagerne.

Omkostningerne knyttet til den kommunale myndighed skal holdes helt ude af omkostningsberegningerne.

Borgeren betaler således de reelle omkostninger og dermed det faktiske ressourceforbrug, medmindre kommunalbestyrelsen vælger at yde et tilskud, hvor betalingens størrelse nedbringes. Dette skal sikre, at borgerne alene betaler for de reelle omkostninger, der knytter sig til tilbuddet. Borgerne skal dermed ikke betale for kommunens omkostninger knyttet til den kommunale myndighed. På den måde vil ældre borgere, der modtager ældrepleje, ligesom andre borgere, fortsat kun skulle betale for udgifter, der svarer til det almindelige forbrug, som man selv ville have haft ved at udføre opgaven.

Dette videreføres med den nye ældrelov.

Som lovgivningen er i dag, er der ikke hjemmel til, at kommunerne kan tilbyde tilkøbsydelser, der ligger ud over de behovsbestemte ydelser, som kommunen er forpligtet til at tilbyde efter serviceloven. Ifølge den nuværende lovgivning er det kun de private leverandører af hjemmehjælp og privatdrevne plejehjem, herunder friplejehjem og lokalplejehjem, der kan tilbyde borgerne ekstra ydelser mod betaling, der ligger ud over den hjælp, de er visiteret til af kommunen.

Med venlig hilsen
Mette Kierkgaard
Ældreminister